Άνοιξαν τα βιβλία των σοφών για μένα…

Νίκος Κουφόπουλος

Κοιταζω τη σελιδα μου. Ολολευκη προβάλλει.
Με προκαλεί. Πώς αραγε θα τη γεμισω παλι;
Δεν εχω τιποτα σκεφτεί και εμπνευση δεν υπαρχει.
Τι λετε να περιεγραφα μια αρχαια μαχη;
‘Η μηπως να σας ελεγα για μαγισσες και δρακους;
‘Η για νεραιδες ομορφες που χορευαν στους βαλτους;
Όλα τα εχουν ξαναπει. Τα εχουν τραγουδησει.
Αναρωτιεμαι: Τιποτα δεν εχουνε αφησει;
Εγω όμως τη σελιδα μου πρεπει να την γεμισω.
Χμ…ολο και κατι θα σκεφτω να σας ευχαριστησω.
θα ανοιξω παλι των σοφων που εχω το βιβλιο.
Το βρηκα-τι παραξενο- σε ένα παλιο κουρειο.
Φαινεται πως στο ξυρισμα, τον ματωσε ο κουρεας,
και ο κατοχος θα θυμωσε. Μαλλον ηταν ο Αιας.
Εφυγε και παρατησε τη βιβλο αυτή στην ακρη,
και ο κουρεας την εκρυψε τοτε μην παθει κατι.
Μα ο Αιαντας στον πολεμο μετα πηγε, στην Τροια,
και όπως καταλαβαινετε, που χρονος για βιβλια;
Τα ξερετε απ’ τον Ομηρο να μην τα λεω παλι.
Την Ωραια Ελενη γουσταρε, και αυτος όπως και αλλοι.
Και όταν αυτή το εσκασε στην Τροια με τον Παρι,
ηταν σαν να τον χτυπησαν ξαφνου με ένα στηλιαρι.
Τα… «πηρε» με τη γκομενα, μα ορκο ειχε κανει,
για την τιμη της αν χρειαστει, προθυμα να πεθανει.
Στην Τροια ηταν δευτερος μετα τον Αχιλλεα,
στο θαρρος και στην αρετη. Και μαγκας στην παρεα.
Καλεσε και τον Εκτορα σε μια μονομαχια.
Ολη τη μερα μαχονταν σαν αγρια θηρια.
Αρχισε και σουρουπωνε. Η ωρα πηγε μια.
Και ειπαν: Δε σταματαμε εδώ; Ηταν ισοπαλια.

Να μη σας το πολυλογώ ηταν μεγαλο αλανι,
και την Τέκμησσα σκλαβα του, στον πολεμο ειχε κανει.
Κορη ηταν του βασιλια της Τελεύτα. Ηταν ωραια.
Την πηρε για τα βραδια του, να ‘χει καποιον παρεα.
Μην παει ο νου σας στο πονηρο. Ο Αιας ηταν κυριος.
Της εδειχνε τα αστερια: Αυτος είναι ο Σειριος.
Της εδειχνε και αλλα διαφορα, γουσταρε η μικρουλα.
Τα εχει πει και ο Ομηρος, πως καναν παρεουλα.
Μα γιατι σας τα λεω αυτά, ξεχάστηκα στα αληθεια.
Βλεπετε πως σε παιρνουνε μαζι τα παραμυθια;
Γι’ αυτό και τα μικρα παιδια κοιταζουν σαν χαμενα,
κι ακουνε τον παραμυθα με στοματα ανοιγμενα.
θυμηθηκα: ο Αιαντας λοιπον σε καποια πολη,
σε έναν ναο τεραστιο, ξακουστο, το ξεραν ολοι
πως ηταν των σοφων ναος ολου του τοτε κοσμου,
στον ιερεα ειπε, ορθα κοφτα: Τα βιβλια όλα δωσ’ μου.
Ετσι βρεθηκε των σοφων το βιβλιο στο κουρειο,
και ηταν γραφτο στα χεριa μου να ρθει. Δεν είναι αστειο.
Μιλαω και σε τραγουδι μου γι’ αυτό. Τα ειπα με στιχους.
Σε μενα ελατε αν θελετε να ριξουμε τους τοιχους.
Για όλα εχω απαντηση. Και για τα περασμενα.
Εχω την βιβλο των σοφων. Ειπαμε: ολοι σε μενα.

θα κανω ένα διαλλειμα, να αναψω ένα τσιγαρο,
και καποια νεα να σας πως ώσπου να το… φουμαρω:
Τα κρατη όλα επι γης, θα ενωθουν σε ένα.
Δεν θα υπαρχουν συνορα στο εξης πια για κανενα.
Ελευθερα πια ο καθεις θα μενει οπου θελησει.
Πατριδα θα εχει ολη τη γη. Τη Ρωμη, το Παρισι.
Αν θελει ας παει στο Περου, ή στη Βενεζουελα,
και ομορφα αν τα βρει εκει, μου λεει και μενα ελα.
Καποιοι ισως παν στην Αφρικη, καποιοι ισως στη Ρωσια,
καποια άλλη στην Αμερικη, αλλοι στην Μαλαισια.
Πια καταργουνται οι στρατοι. Πώς πολεμος να γινει
αν δεν υπαρχουνε εχθροι; Τα τανκς… στη ναφθαλινη.
Βεβαια ένα προβλημα αμεσως ανακυπτει.
Το παω από δω το παω από κει, μα λυση δεν προκύπτει.

Το ειχε πει παλιοτερα ο φιλος Κωνσταντινος.
θα σας το γραψω ακριβως όπως το ειπε εκεινος:
«Και τωρα τι θα γενουμε χωρις βαρβαρους.
Οι ανθρωποι αυτοι ησαν μια καποια λυσις».

Δεν νοσταλγουμε τους φορεις του ασκοπου θαρρους.
Ουτε μας λειπουν οι βιαιες, χωρις λογω παρορμησεις.
Παω στο βιβλιο των σοφων και παλι να κοιταξω.
Κατι θα λεει, δεν μπορει; Ευθυς θα το αντιγραψω,
και σε ολους σας περηφανος θα το κοινοποιήσω.
Τωρα, συγνωμη σας ζητω, παω να κατουρησω.
Ή… προς νερου μου όπως θα ελεγαν παλια και με ευγενεια.
Είναι κι αυτό αληθινο και ειν΄και δικια μου έγνοια.
Όμως η αμεσότητα εχει κι αυτή αξια.
Καποιες φορες… ως ευγενείς, χανουμε την ουσια.
Δεν ειμαι υπερ των χωρατών ποτε στην κωμωδία.
Παντα ζητουσα πιο κομψα να είναι τα αστεια.
Όμως η γλωσσα να είναι ευθυς πρεπει, και να μη γλυφει,
τα ενστικτα τα χαμηλα και χαμερπώς να πειθει.
θυμαμαι συζητουσαμε με τον Αριστοφανη,
σε ένα μπαρακι, παει καιρος, του φιλου μου του Φανη,
και αυτό ακριβως μου ελεγε. Και εκεινος συμφωνουσε.
Και αυτος στις κωμωδίες του το υψηλο ζητουσε.
Καποιες φορες, του ελεγα, επεφτες παρακατω.
Γυμνους μας εφερνες φαλλούς στη μουρη μας, στο πιατο.
θυμωνε τοτε φυσικα, και ευθυς μου εξηγουσε,
για το αθωο του γυμνου όταν δεν προκαλουσε
τα ενστικτα τα χαμηλα, των θεατων τα σκελια.
Σκοπος των… μαλαπέρδων μου ηταν μονο τα γελια,
ανοητε, μου ελεγε, που δεν καταλαβαινεις.
Αλλα απο νέοελληλες, πια τι να περιμενεις;
Στην αγκαλια του τρυφερα επεφτα και γελουσα.
Με εσπρωνε ταχα με θυμο και εγω…μπυρα κερνουσα.
Πιναμε ωρες. Ως το πρωι. Ως να χαραξει η μερα.
Ετσι κανουν οι ποιητες. Και παν και… παραπερα.

Για το Παρισι τι να πω; Τα ειπαν όλα αλλοι.

Isis, φονταμελιστες, αποικοκρατες, γαλλοι.
Λενε πως είναι πολεμος ανατολης και δυσης,
Μα εμενα δεν με πειθει αυτό κι ας το΄παν οι ειδησεις.
Τα ειπε αλλωστε όλα αυτά ωραια ο Σχισμενος,
σε αρθρο του για το θεο που είναι πια πεθαμενος,
και πως δεν είναι ο λογος του εμβλημα και σημαια,
αλλα απλα το πτωμα του εχουνε για παρεα.
Μα σε χωραφια αλλωνων εγω φιλοι δεν μπαινω.
Ειπα, διαβαστε για όλα αυτά τον φιλο τον Σχισμενο.

Αυτά για σημερα ειχε να πει ο ποιητης, και τωρα
τραγουδι αμεσως φιλοι μου γιατι περναει η ωρα:

Ανοιξαν τα βιβλια των σοφων για μενα…

Άνοιξαν τα βιβλία των σοφών για μένα.
Έχω για όλα λύσεις. Και για τα περασμένα.
Έλα και κάθισε κοντά. Ρώτησε ότι θες.
Για ό,τι σκίζει το μυαλό σου. Για ό,τι κλαις.

Για τις αγρύπνιες και τους φόβους σου.
Για όσα μέσα σου έχεις μπερδεμένα.
Για τα τωρινά, για τα μελλούμενα.
Για ό,τι θες, έλα σε μένα.

Ρώτα με αν ξέρω πού πηγαίνω και πού βρίσκομαι.
Γιατί η θάλασσα κάποια βράδια κλαίει.
Γιατί ουρλιάζουνε οι λύκοι στην πανσέληνο
Γιατί το όνειρό σου, σε πνίγει και σε καίει.

Για τις αγρύπνιες και τους φόβους σου.
Για όσα μέσα σου έχεις μπερδεμένα.
Για τα τωρινά , για τα μελλούμενα.
Για ό,τι θες, έλα σε μένα.

Ρώτα με για εκείνα τα παιδιά που χάθηκαν.
Τους άντρες που κοιτάζουνε τη νύχτα λυπημένοι.
Για του πόλεμου τη λύσσα, για το άδικο.
Για ποια αλήθεια κανείς αξίζει τάχα να πεθαίνει.

Για τις αγρύπνιες και τους φόβους σου.
Για όσα μέσα σου έχεις μπερδεμένα.
Για τα τωρινά , για τα μελλούμενα.
Για ό,τι θες, έλα σε μένα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com